29/03/2020

Γιατί δεν γίνεται να αποκοπούμε από τη Θεία Ευχαριστία;

/ Γνώμες

Της Δρ. Ειρήνης Αρτέμη, Post-Doc, PhD & MA- Διδάσκουσας στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο για το Πρακτορείο "Ορθοδοξία"

Στην ανθρωπότητα του Χριστού οι άνθρωποι ενώνονται και με τον Θεό και μεταξύ τους· δημιουργείται, δηλαδή η Εκκλησία του Χριστού. Ο Κύριλλος Αλεξανδρείας σημειώνει ότι ο Χριστός είναι ο ιδρυτής και η κεφαλή της Εκκλησίας, γιατί είναι ο Πρωτότοκος όλης της κτίσεως, τόσο της ορατής όσο και της αόρατης, και ο πρώτος πού αναστήθηκε από τούς νεκρούς, «« Ἰδού γάρ, ἰδού σαφῶς καί μάλα τήν εἰκόνα τού ἀοράτου Θεού, τόν πρωτότοκον πάσης κτίσεως, ὁρατῆς τε καί ἀοράτου, δι' οὗ τά πάντα καί ἐν ᾧ τά πάντα, κεφαλήν δεδόσθαι τῇ Ἐκκλησίᾳ φησίν, εἶναι δέ καί ἐκ νεκρῶν πρωτότοκον». Ο όρος Εκκλησία παραγόμενος από το ρήμα «ἐκκαλώ» σημαίνει τη συνάθροιση, τη σύγκληση όλων εκείνων πού πιστεύουν στον ενσαρκωμένο Θείο Λόγο, το Χριστό. Αποδέχονται Αυτόν ως τέλειο Θεό, δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, που έγινε κατ' οικονομίαν τέλειος άνθρωπος και

ασπάζονται όλη τη διδασκαλία περί Αυτού και τη διδασκαλία περί του Ενός και συγχρόνως Τριαδικού Θεού.

Πώς όμως μπορούμε να γίνουμε μέλη τής Εκκλησίας του Χριστού; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό δίδεται από τον ιερό Κύριλλο στο έργο του «Περί της ενανθρωπήσεως του Μονογενούς», στο οποίο ο Πατήρ σημειώνει ότι για να συμμετέχουμε στον θεανθρώπινο οργανισμό της Εκκλησίας πρέπει πρώτα να βαπτισθούμε στην Αγία και Ομοούσιο Τριάδα, δηλαδή στο όνομα του Θεού Πατρός, του Θεού Υιού και του Θεού Αγίου Πνεύματος. Αυτήν την εντολή την έδωσε ο ίδιος ο Κύριος στους μαθητές Του, «Πορευθέντες, μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα τού Πατρός, και του Υιού, και του Αγίου Πνεύματος». Με το βάπτισμα, λοιπόν, ο άνθρωπος εισάγεται έτσι στο μυστικό σώμα του Χριστού, την Εκκλησία.

Το βάπτισμα, συνεχίζει να λέει ο Κύριλλος στο ίδιο έργο του, μας βοηθάει να αναπλάσουμε, να αναμορφώσουμε την ανθρώπινη φύση μας, όπως εκείνη ανακαινίστηκε στο πρόσωπο τού ενανθρωπήσαντος Λόγου, «αναμορφούμεθα γάρ ως εις εικόνα την θείαν, εις Χριστόν Ιησούν, ου σωματικόν υπομένοντες τον αναπλασμόν». Με τη χάρη τού Αγίου Πνεύματος, σημειώνει ο ιερός Πατήρ, που μας καλύπτει κατά την ώρα της βαπτίσεώς μας, γινόμαστε πραγματικά μέλη της Εκκλησίας και αδελφοί του Χριστού, γιατί αναγεννιόμαστε πνευματικά σε μια καινούρια ένθεη ύπαρξη. Επιπροσθέτως, με το βάπτισμα συμμετέχουμε στα πάθη τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, στην τριήμερη ταφή και ανάστασή Του, «ει γάρ σύμφυτοι, γεγόναμεν τω ομοιώματι του θανάτου του Υιού αυτού, αλλά και της αναστάσεως εσόμεθα», και επιτυγχάνουμε την αφθαρσία και την αθανασία της ανθρώπινης φύσεως μας, ενώ ντυνόμαστε με την απάθεια.

Ο Κύριλλος αν και εξαίρει στο «Περί της ενανθρωπήσεως τού Μονογενούς», τη σημασία τού βαπτίσματος , ώστε να γίνει κάποιος μέλος τού σώματος τού Χριστού, παράλληλα τονίζει ότι οι πιστοί πρέπει να τρέφονται συνεχώς, να μεταλαμβάνουν την ζωοποιούσαν σάρκα τού Κυρίου. Έτσι θα υπάρχει οργανική ενότητα μεταξύ πιστού και Χριστού και επομένως η ανθρώπινη φύση θα θεώνεται και θα κερδίσει την αἰωνιότητα και την αθανασία, «Οι εσθίοντες εκ τούτου του άρτου, ου μη γεύσωνται θανάτου εις τον αιώνα».

Στο έργο του «Ότι εις ο Χριστός», ο πατριάρχης Αλεξανδρείας χρησιμοποιεί τα λόγια του ίδιου του Μεσσία Χριστού, μέσα από τα οποία απερίφραστα δηλώνεται ότι ο άρτος της θείας Ευχαριστίας είναι η ίδια η σάρκα τού Θεανθρώπου. Όποιος τρώει από αυτόν τον άρτο, όποιος μετέχει στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας αποκτάει αφθαρσία στη φθορά του θανάτου και κερδίζει την αιώνιο ζωή, « Εγώ γάρ εἰμι, φησίν, ο άρτος ο ζών, ο εκ του ουρανού καταβάς, και ζωήν διδούς τω

κόσμῳ. Εάν τις φάγη εκ του άρτου τούτου, ζήσεται εις τον αιώνα, και ο άρτος δε όν εγώ δώσω, η σάρξ μου εστίν, υπέρ της τού κόσμου ζωής». Με τα λόγια αυτά συστήθηκε άμεσα το μυστήριο της θείας Ευχαριστίας από τον Κύριο. Έτσι το σώμα και το αίμα με τη μορφή άρτου και οίνου, πού λαμβάνει με τη θεία κοινωνία κάθε πιστός, δεν είναι το σώμα και το αίμα κάποιου απλού ανθρώπου. Αυτό το υπογραμμίζει ο Κύριλλος στο ίδιο έργο, γιατί τότε δεν θα μπορούσε να του χαρίσει την αφθαρσία και την αθανασία, ούτε, όμως, μόνο του Θεού, γιατί Εκείνος είναι άυλος και άσαρκος, αλλά του ίδιου του ενανθρωπήσαντος Θείου Λόγου, τέλειου ανθρώπου και τέλειου Θεού μαζί. Μέσω της θείας Κοινωνίας, κάθε μέλος της Εκκλησίας τού Χριστού μεταλαμβάνει τη θεία φύση τού Λόγου και γίνεται χριστοφόρος και θεοφόρος.

Κατά τον Κύριλλο αυτή η περιχώρηση της θεανθρώπινης ζωής του Χριστού στον κάθε πιστό, «ζω δε ουκέτι εγώ, ζη εν εμοί ο Χριστός», είναι συνέπεια και συνέχεια τού μυστηρίου της υποστατικής ενώσεως των δύο φύσεων εν τω Θεανθρώπω Χριστώ. Εξαιτίας αυτής της περιχωρήσεως του ενσαρκωμένου Λόγου στους πιστούς, δίνεται η ευκαιρία στους τελευταίους να παραμένουν παιδιά Θεού, αφού παιδιά έγιναν με το βάπτισμα, «Ὅσοι ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεού γενέσθαι».

Εν κατακλείδι, σημειώνει ο ιερός Κύριλλος, στο μυστήριο της τού Χριστού θείας ενανθρωπήσεως περιέχεται το μυστήριο της Εκκλησίας. Τα δύο μυστήρια αυτά αποτελούν μαζί ενότητα αδιάσπαστη, αφού ο Χριστός είναι η κεφαλή της Εκκλησίας και Αυτή αποτελεί το σώμα Του. Μέσα στην Εκκλησία εισερχόμαστε με το βάπτισμα και παραμένουμε «ενεργά» μέλη μέσω της θείας Ευχαριστίας. Γίνεται, λοιπόν, οι ορθόδοξοι χριστιανοί να μην κοινωνούμε;

Η απάντηση είναι ΟΧΙ. Δεν γίνεται να αποκοπούμε από την ίδια τη ζωή, το σώμα και το αίμα του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού.